

ΜΙΣΣΑ ΦΑΪΣ

Ανοιχτό Βιβλίο

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
ΜΙΣΣΑ ΦΑΪΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΕΣ ΠΡΟΘΗΚΕΣ

Το φετινό φθινοπωρινό ψηφιδωτό απαρτίζουν 21 συγγραφείς (εκ των οποίων πέντε πρωτοεμφανιζόμενοι)

που παρουσιάζουν οι ίδιοι τα επικείμενα βιβλία τους (κάποια εξ αυτών έχουν ήδη κυκλοφορήσει). Μυθιστορήματα, νουβέλες, συλλογές διηγημάτων, ακόμη και υβριδικά ή αταξινόμητα βιβλία, τίτλοι επιλεγμένοι από την τρέχουσα εκδοτική σοδειά (αναμφίβολα υπάρχουν κι άλλες αξιόσυστατες περιπτώσεις) διαφόρων εκδοτικών οίκων, που αποτυπώνουν πολυφωνικές και πολύτροπες πεζογραφικές ταυτότητες, θεματικές ροπές και τεχνοτροπικές διαθέσεις.

Είκοσι ένα πρόσωπα της γραφής μάς δίνουν μια ευσύνοπτη αλλά μεστή πρόγευση από το νέο βιβλίο τους, πριν αυτό εκτεθεί στα βιβλιοπωλεία, στους κριτικούς, στους αναγνώστες.

Μ. ΦΑΪΣ

Με μόνο οδηγό ένα ανεπίδοτο γράμμα/ ημερολόγιο

ΝΙΚΟΣ ΑΜΑΝΙΤΗΣ
Ο Αγνοούμενος του Μатарόρα
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ο αγνοούμενος του Μатарόρα είναι μια αληθινή ιστορία. Λάθος. Είναι πολλές αληθινές ιστορίες. Είναι μια μεγάλη έρευνα που την ξεκίνησα το σκοτεινό 2020 για να μη με καταπιεί το θηρίο της καραντίνας. Μία απέλπιδα προσπάθεια να βρω τα ίχνη δυο νεαρών ζωγράφων του Μεσοπολέμου, ενός Ελληνα-επιβά-

τη του Μатарόρα και της Γαλλίδας αγαπημένης του, με μόνο οδηγό ένα ανεπίδοτο γράμμα/ ημερολόγιο 27 μέτρων γραμμένο μέσα στην Κατοχή. Μέσα από φθαρμένα ντοκουμέντα, κιτρινωμένες σελίδες εφημερίδων, αναμνήσεις ανθρώπων που χάθηκαν, ταξίδεψα επί πέντε χρόνια στην Αθήνα του Μεσοπολέμου, στο Παρίσι λίγους μήνες πριν ξεσπάσει ο πόλεμος και στην Αμερική του '50 και του '60.

Πέρασα μέρες χωμένος σε αρχεία ελληνικά, γαλλικά κι αμερικάνικα, γνώρισα κάθε καρδιάς καρύδι και προσπάθησα να ανασύρω από τη λήθη δύο νέους ανθρώπους και να καταλάβω πώς ζούσαν μέσα σε αυτήν την ταραγμένη εποχή όλοι αυτοί οι άγνωστοι, ξένοι αλλά και δικοί μας, οι γονείς μας και οι παπούδες μας: Ένα σούρूपο στην Πανεπιστημίου του '30, ένας χορός στους δρόμους του Παρισιού την 14η Ιουλίου του '39, ένα γλέντι στην ταβέρνα του Μοστρού κάποιο κυριακάτικο βράδυ του 1934, ένα πάρτι στην Κατοχή. Κι αν βρήκα τη νεαρή ζωγράφο που ήταν 19 χρόνων

το 1939 και που απεγνωσμένα αναζήτησα όλα αυτά τα χρόνια; Ας αφήσουμε και λίγο σασπένς στον αναγνώστη.

Γραμμένο σε δύο επίπεδα

ΒΑΣΙΛΗΣ ΓΚΟΥΡΟΓΙΑΝΝΗΣ
Τα κιάλια του Βασιλί Τσουικίφ
Μυθιστόρημα
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ο κεντρικός ήρωας του μυθιστορήματος είναι πλέον μεγάλης ηλικίας, μοναχικός με αριστερή, σκληροπυρηνική ιδεολογία την οποία φαίνεται να μην εγκαταλείπει ως το τέλος της ζωής του παρά τα όσα

έχουν συμβεί μέσα στις δεκαετίες από τη λήξη του Εμφυλίου. Ως νεαρός αγωνιστής έλαβε μέρος σε μάχες της Εθνικής Αντίστασης και του Εμφυλίου. Μάλιστα εμμονικά πιστεύει ότι στα χέρια του έχουν έρθει κατά μοιραίο τρόπο τα ιερά κιάλια του Ρώσου στρατηγού Βασίλι Τσουικόφ, υπερασπιστή του Στάλινγκραντ, όταν μετά την ήττα της Γερμανίας η Σοβιετική Ένωση έστειλε κρυφά όπλισμό για την ενίσχυση των επαναστατημένων αριστερών εναντίον του αστικού κράτους. Τα κιάλια αυτά είναι το ψυχολογικό κράτημα του πρωταγωνιστή αλλά ταυτόχρονα αποτελούν και την αλληγορία του μύθου του βιβλίου. Ο ήρωας βαδίζει αναδρομικά στη ζωή του από τα τελευταία πολιτικά και κοινωνικά χρόνια της Ελλάδος προς το σκοτεινό παρελθόν σε έναν ναρκοθετημένο δρόμο. Ολα κινούνται με παραισθήσεις, στερεότυπα, συντίθεται η ύπαρξη του ήρωα από υλικά υπαρξιακής αγωνίας, αγωνιστικότητας, διάψευσης, μη παραδοχή της διάψευσης, ιδεολογίας, ιδεοληψίας με κυρίαρχα στοιχεία την υποκειμενική ματιά της ιστορίας και του ανεκπλήρωτου έρωτα. Η γλώσσα του έργου είναι... ύπουλη, αλλήθωρη, αλλού κοιτάζει και αλλού δαγκώνει, οι εχθροί συγχέονται, οι φίλοι συγχέονται, οι χθεσινοί ήρωες αναθεωρούνται.

Εν τέλει το έργο είναι γραμμένο σε δυο επίπεδα, στο επίπεδο του συνειδητού όπου κυριαρχούν τα οράματα και οι αδικαιώτοι αγώνες και δείχνονται με το δάχτυλο οι υπαίτιοι της μη εκπλήρωσης των ιδανικών και στο επίπεδο του ασυνειδήτου όπου το δάχτυλο δείχνει προς τους ίδιους τους οραματιστές και τους αγωνιστές! Υπαρξιακά ζητήματα υπερβαίνουν τις πολιτικές και ιδεολογικές συγκρούσεις.

Ενας εναλλακτικός μύθος της Οδύσσειας

ΙΣΙΔΩΡΟΣ ΖΟΥΡΓΟΣ

Χάλκινα κατώφλια

Μυθιστόρημα
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ

Τα Χάλκινα κατώφλια είναι ένα παρακλάδι στο δέντρο ενός κυρίαρχου μύθου. Ένα πρόσωπο επινοημένο από τον συγγραφέα ζει από κοντά την τρωική εκστρατεία και την επιστροφή του Οδυσσέα. Δούλος ο ίδιος δεν

αρκείται μόνο στον ρόλο ενός αιρετικού αφηγητή αλλά παρεμβαίνει και ανοίγει μια παρένθεση αλλάζοντας την πορεία του γυρισμού στην Ιθάκη. Αυτή η παρένθετη αφήγηση προσθέτει καινούργιους τόπους και διαστέλλει την οδυσσεϊκή περιπλάνηση και εμπειρία.

Το μυθιστόρημα θα μπορούσε να ταξινομηθεί στην κατηγορία του εναλλακτικού μύθου. Με βασικό εργαλείο τη σχέση δούλου και αφέντη αξιοποιεί την αενάως ζωντανή ομηρική παράδοση και πυροδοτεί τη μυθιστορηματική φαντασία γυμνώνοντας και ξαναντύνοντας τη βασική ανθρώπινη συνθήκη σε καιρό πολέμου και νοσταλγίας της συζυγικής κλίνης και της πατρώας γης.

Τα Χάλκινα κατώφλια συνδέονται με το προηγούμενο έργο μου κυρίως με τα *Ανεμώλια*, όπου η Ελλάδα στην εποχή της πρόσφατης οικονομικής κρίσης συνομιλεί με την Οδύσσεια μέσω συμβόλων, παραλληλισμών και συνάψεων, όπως η φιλία των συντρόφων, ο αναστοχασμός, η περιπλάνηση, η μοναξιά.

Το τελευταίο μου μυθιστόρημα ανιχνεύει την παρουσία της εξουσίας στις διαπροσωπικές σχέσεις, την επίκληση στους όποιους θεούς, την ιαματική παρουσία της γυναίκας σε έναν άγριο αντρικό κόσμο, τη συνάντηση των πολιτισμών και των ανθρώπων.

Τα αχώνευτα της μνήμης

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΑΡΑΜΠΕΛΛΑ

Το κόκκινο Moleskine

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΣΤΙΑ

Το κόκκινο Moleskine είναι το πέμπτο μου βιβλίο. Μετά από τους *Καιρούς Τέσσερεις*, τον *Ψιθυρο της Ευδοκίας*, το *Αυτί* και το *Σκοτεινό Ψυγείο*, αυτή τη φορά το μενού των εμμονών: οικογενειακό τραύμα, μνήμη, συγκατοίκηση νεκρών και ζωντανών και επιθυμία για μεταμόρφωση ανα-

διατάσσεται ακολουθώντας τη φόρμα μιας τελετής μύησης, επώδυνης αλλά ταυτόχρονα ευεργετικής.

Η κοινωνική ανθρωπολόγος Μαργαρίτα μεταναστεύει από την όχθη μιας ακύμαντης λιμνοθάλασσας στο πατρικό της στην Αθήνα, από την Αθήνα στο Μάντσεστερ, από το Μάντσεστερ στην Αφρική και πάλι πίσω στην Αθήνα. Κρατά δύο τετράδια: ένα μαύρο και ένα κόκκινο. Το μαύρο το γεμίζει με επαγγελματικές σημειώσεις, στο κόκκινο κρύβει τα αχώνευτα της μνήμης της. Τη συνοδεύουν η φωνή του φτερουγιαμένου πατέρα της και τα φάσματα των συναδέλφων της που τους δάγκωσε το φίδι. Ο David Bowie, απών μα πανταχού παρών με τους στίχους των τραγουδιών του, δίνει μικρές σκηνοθετικές οδηγίες για τη συνύπαρξη του εδώ με το επέκεινα. Ένα βιβλίο για τη συνάντηση με τον εαυτό και την αλλαγή που έρχεται όταν αναμετρήσαι μετωπικά με τον θάνατο.

Ψηλαφώντας την απώλεια

ΜΑΡΩ ΚΑΚΑΒΕΛΑ
Το καλοκαίρι του σκύλου
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΣΤΕΡΕΩΜΑ

Η αυτοδικία είναι πάντα ένα δύσκολο θέμα για να το διαχειριστείς. Κινδυνεύεις σε κάθε σελίδα να ολισθήσεις είτε προς τον διδακτισμό, είτε προς το εύκολο μελόδραμα.

Το καλοκαίρι του σκύλου, που έχει όνομα, και είναι ένα κουτάβι που το λένε Θύμιο, είναι ακριβώς αυτό, η απόπειρα να ειπωθεί μια ιστορία αυτοδικίας, ιδωμένη από διάφορες οπτικές. Του θύτη, ενός πατέρα, του Ηλία, που ήθελε κάτι να αποδείξει. Της έννομης τάξης, ενός αστυνόμου, του Νικήτα, που όντας ο ίδιος σε μια περιέργη λίμπρο, κάποιες φορές καταλαβαίνει και συμπονάει τον δολοφόνο -όπως όλοι μας άλλωστε- και των θυμάτων, είτε ακούσιων, είτε εκούσιων.

Είναι ένα βιβλίο σε πρώτο πρόσωπο, που ακόμα και ο τρίτοπρόσωπος αφηγητής, που εναλλάσσεται, μοιάζει να συνδιαλέγεται σε κάποιες στιγμές με τον αναγνώστη. Ένα βιβλίο που προσπαθεί να απεικονίσει την απώλεια, χωρίς όμως να κατρακυλάει σε εύκολα συμπεράσματα για τους καλούς και τους κακούς, και σε αχρείαστες μελωδίες.

Είναι ένα βιβλίο για ένα κουτάβι που πρέπει οπωσδήποτε να βρει μια στέγη σε μια πόλη που καίγεται από την αυγουσιτιάτικη ζέστη, σε μια χώρα που κήκε οριστικά ή μήπως ακόμα σιγοκαίγεται από αυτόν τον ίδιο τον ζωοδότη ήλιο της, μια χώρα προδομένη από τους ποιητές της που αιώνες τώρα την μπουκώνουν με ψέματα.

Ανοιχτή επιστολή στον Ιωάννου

ΘΩΜΑΣ ΚΟΡΟΒΙΝΗΣ
Γράμμα στον αδελφό Γιώργο Ιωάννου που λείπει χρόνια στην γκλαβανή
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΓΡΑ

Θεωρώντας τον ως τον μοναδικό πεζογράφο που ο τρ

πος γραφής του με έχει διδάξει στο έργο μου εμπνεύστηκα αυτό το κείμενο των 80 σελίδων γραμμένο σε πρώτο πρόσωπο. Πρόκειται για ανοιχτή επιστολή και παράλληλα τιμητική αναφορά του στην προσωπικότητα και στο έργο του εμβληματικού ιδιοσυγκρασιακού δημιουργού που άφησε το ισχυρό αποτύπωμά του (τη «στάμπα» του, όπως θα 'λεγε ο ίδιος) στα γράμματά μας. Το πεζογράφημα που δεν ανήκει σε κάποιο τυπικό λογοτεχνικό είδος, εμπεριέχει στοιχεία δοκιμίου και αποσπάσματα ποιημάτων και πεζών άλλων Ελλήνων συγγραφέων και απευθύνεται προσωπικά στον εκλιπόντα συγγραφέα αναδεικνύοντας πτυχές της προσωπικότητας και της αξίας του έργου του που μέσα από αυτό έχει συνομιλήσει μοναδικά με αντιπροσωπευτικές πτυχές του παλιμψήστου της ιστορίας και της ανθρωπογεωγραφίας της Θεσσαλονίκης και της Αθήνας του τέλους του περασμένου αιώνα ενώ, σαράντα χρόνια μετά τον χαμό του, παραμένει με το πολυσχιδές έργο του εξαιρετικός διαχρονικός ανθρωπογνώστης και δάσκαλος της ζωής.

Ανάμεσα στην ιστορική αφήγηση και τη μυθοπλασία

ΑΡΓΥΡΩ ΜΑΝΤΟΓΛΟΥ
Ένας δικός της δρόμος
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

Στο «Ένας δικός της δρόμος» τρεις γυναίκες, σε τρεις διαφορετικούς αιώνες, επιχειρούν να αποκτήσουν τη δική τους φωνή και ελευθερία μετακίνησης. Η Ελισάβετ Μουτζάν Μαρτινέγκου, στη Ζάκυνθο του 1823, ετοιμάζεται να δραπετεύσει στην Ιταλία για να σπουδάσει και να γράψει η νεαρή Βιρτζίνια Στίβεν Γουλφ ταξιδεύει το 1906 στην Ελλάδα, αναζητώντας μέσα στους μύθους και τα ερείπια τη φλόγα της γραφής της και μια σύγχρονη γυναίκα, σε μια σιωπηλή Βενετία, αφουγκράζεται τις θαμμένες φωνές των γυναικών του Μεσαίωνα πριν αρχίσει να αφηγείται τις δικές της ιστορίες. Το βιβλίο κινείται ανάμεσα στην ιστορική αφήγηση και τη μυθοπλα

σία-στηρίζεται στην ακρίβεια της έρευνας, αλλά ακολουθεί τη ροή του συναισθήματος και την ιδιαίτερη οπτική της κάθε ηρωίδας. Έτσι, το παρελθόν και το παρόν συνομιλούν μέσα από τη μνήμη, την απώλεια και τη βαθύτερη ανάγκη της έκφρασης. Οι τρεις αφηγήσεις λειτουργούν και ως καθρέφτες μιας κοινής αγωνίας: πώς μια γυναίκα, σε κάθε εποχή, κατορθώνει να υπάρξει έξω από τον ρόλο που της έχει δοθεί. Εχοντας ασχοληθεί και στα προηγούμενα έργα μου με τη μυθιστορηματική βιογραφία και τη γυναικεία χειραφέτηση, συνεχίζω εδώ την εξερεύνηση του τρόπου με τον οποίο η γραφή μετατρέπεται σε πράξη ελευθερίας. Γιατί, εντέλει, κάθε γυναίκα -όπως και κάθε συγγραφέας- οφείλει να χαράξει, με επιμονή και ευαισθησία, έναν δικό της δρόμο.

Είμαστε μικροί μπροστά στο μεγάλο

ΗΛΙΑΣ ΜΠΙΣΤΟΛΑΣ
Η κορφή του κόσμου
Διηγήματα
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΠΟΣ

Οι χαρακτήρες των διηγημάτων της συλλογής αναζητούν διαρκώς το νόημα σε μια εποχή όπου όλα τα παραδοσιακά και ηθικά στηρίγματα έχουν αναλωθεί. Ζούμε στην εποχή του κενού, γι' αυτό και στην *Κορφή του Κόσμου*, εκεί όπου διέρχεται ο άζοντας της

Γης, το μόνο που υπάρχει είναι μια μεγαλοπρεπής παγωμένη έρημος.

Τα διηγήματά του τόμου είναι ηθελωμένα μπαρόκ, εκτείνονται, βυθομετρούν την άβυσσο, ιχνηλατούν αντιδράσεις σε ακραίες, ακόμα και παράλογες καταστάσεις. Ή, τουλάχιστον, προσπαθούν. Κάθε ένα πραγματεύεται παραλλαγές του θεμελιακού άγχους μπροστά στον συντελεσμένο θάνατο των ιδεών και των πεποιθήσεων. Η απώλεια είναι τραυματική, ωστόσο πίσω από τη φόδρα της πραγματικότητας κάτι κινείται. Ζούμε με την πίεση του όγκου ενός αόρατου, άπειρου ωκεανού πάνω από το κεφάλια μας.

Συγγραφέας σημαίνει αναγνώστης. Η γραφή είναι το τελευταίο στάδιο της συγγραφής. Στην *Κορφή του Κόσμου* επιχειρήθηκε μια συμπύκνωση πολλών και διαφορετικών ρευμάτων. Το ύφος αλλάζει, το ζητούμενο όμως μένει πάντα το ίδιο. Πως είμαστε μικροί μπροστά στο μεγάλο.

Το στοιχείο του μοντάζ έχει μεγάλη σημασία

ΓΙΑΝΝΗΣ ΝΙΚΟΛΟΥΔΗΣ
Κόκκινο φαράγγι
Μυθιστόρημα
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ

Είναι το τέταρτο βιβλίο μου. Από άποψη έκτασης βρίσκεται σε εκείνο το ρευστό όριο μεταξύ μυθιστορήματος και νουβέλας και η γραφή του με απασχόλησε τέσσερα χρόνια (κάτι που βέβαια δεν σημαίνει τίποτα για την αξία του κειμένου). Πραγματεύεται την ιστορία τριών εφήβων, ενός άντρα και ενός μισοερεπωμένου σπιτιού. Πρόκληση: πως να μιλήσεις για τους σημερινούς εφήβους; Ίσως διονοντας βάση μονάχα στην

ιστορία που έχεις να αφηγηθείς και να αγνοήσεις το ερώτημα.

Οι ήρωες είναι ανώνυμοι και το περιβάλλον μέσα στο οποίο δρουν δεν κατονομάζεται. Μάλλον γιατί ο συγγραφέας θέλει να ξεφύγει από το βάρος της Ιθαγένειας του προηγούμενου βιβλίου του *Αδειος Τόπος*. Από πολλά άλλα πράγματα φυσικά ο συγγραφέας δεν ξεφεύγει – την αίσθηση της απειλής, την ασφυκτική παρουσία ενός φυσικού περιβάλλοντος που ίσως να μην είναι αυτό που δείχνει, την αδυναμία συνύπαρξης, την τυχαιότητα της βίας. Αισθάνομαι ότι δεν μπορώ να πω πολλά για το συγκεκριμένο βιβλίο, τουλάχιστον όχι χωρίς να προειδάσω τον αναγνώστη με τρόπο μη παραγωγικό. Γιατί το πώς και το γιατί της συγκεκριμένης ιστορίας είναι κάτι που νομίζω (και ελπίζω) πως η ίδια η ροή της ανάγνωσης μπορεί να μεταδώσει και όχι ο συγκεκριμένος συγγραφέας, που ούτως ή άλλως αγνοεί πολλά. Η αφήγηση είναι τριτοπρόσωπη και το στοιχείο του μοντάζ παίζει μεγάλη σημασία. Υπάρχει και ένα φαράγγι που αμέλησα να το αναφέρω. Ίσως επίτηδες.

Το παζλ του εγκλήματος

ΒΙΚΥ ΤΣΕΛΕΠΙΔΟΥ

Η αγέλη

Μυθιστόρημα
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ

Είναι το μυθιστόρημα που από χρόνια ήθελα να γράψω. Πραγματεύεται το χρονικό μιας γυναικοκτονίας μέσα από τα μάτια του δράστη και των ανθρώπων του περιβάλλοντός του. Η παιδική του φίλη, η πρώην σύντροφός του, ο ξάδερφος, ο συνάδελφος, ο εργοδότης του και η κολλητή φίλη του θύματος κρατούν το νήμα της αφήγησης με συ-

χνές μεταποπίσεις μέσα στον χρόνο. Καθώς οι έξι αφηγητές συμπληρώνουν, εναλλάξ, το παζλ του εγκλήματος και του προσώπου που το διέπραξε, έρχονται σταδιακά αντιμέτωποι με τα δικά τους λάθη και πάθη.

Ο γυναικοκτόνος, σε μια διαρκή, υπόγεια συνομιλία με το θύμα, παρεμβαίνει κάθε τόσο στα λεγόμενά τους για να εκφράσει τη δική του εκδοχή της πραγματικότητας. Άλλοτε σαν μουρμουρητό κι άλλοτε σαν κραυγή, ξεδιπλώνονται οι σκέψεις του για τον έρωτα και τον θάνατο, τη λογική και την τρέλα, την ομορφιά και την ασχήμια του κόσμου, τον ίδιο του, εντέλει, τον εαυτό και το καθρέφτισμά του στα μάτια της αγέλης του.

Διεisdύοντας στον μυστηριώδη κόσμο του πρωταγωνιστή-δολοφόνου, επιχειρήσα με το μυθιστόρημα αυτό να μιλήσω, επιπλέον, για την αναμέτρηση με τον εαυτό, τη συνθήκη του ανήκειν, τα πολλαπλά πρόσωπα της αλήθειας και τον καταλυτικό ρόλο της αφήγησης στην κατασκευή ή την αναζήτησή της.

Στον βυθό των ωκεανών και στα ρηχά της θλίψης

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΣΧΟΣ

Ουρές

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΕΡΙΣΠΩΜΕΝΗ

Ιστορίες μεταξύ πραγματικού και φανταστικού, μυθολογίας, επιστήμης και μυθοπλασίας. Υδρόβια όντα, με ουρές ή χωρίς ουρές, ψάρια του παραμυθιού, του έρωτα, ψάρια με συνήθειες ανθρώπινες, ψάρια της αμφιβολίας και της αμφιθυμίας. Μοναδικά υδρόβια όντα στον κοινόχρηστο χώρο του Κάφκα, του Σαχτούρη, του Λευκάδιου Χερν και του Εντγκαρ Άλαν Πόε. Εξωτικά, ασυνήθιστα πλάσματα με φλογερά συναισθήματα και διονυσιακές αρετές, κρυμμένα καλά στη μνήμη των ανθρώπων, αποκαλύπτονται διασχίζοντας τις σελίδες του βιβλίου και αναστατώνουν την πραγματικότητα, κολυμπώντας στον ωκεανό της έκστασης. Απρόσμενες και αδιανόητες συναντήσεις στον βυθό των ωκεα-

νών και στα ρηχά της θλίψης. Λόγος σατιρικός, αλληγορικός, λόγος συντροφικός, ζεστός για τα κρύα βράδια του χειμώνα και δροσερός για τις ζεστές καλοκαιρινές νύχτες.

Ανατέμνοντας μια αποτρόπαιη πράξη

ΣΑΚΗΣ ΣΕΡΕΦΑΣ

Πέτα το στη θάλασσα

Αληθινή μυθιστορία
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Το θέμα: Μία μητέρα πλησι-

άζει την προκουμιά της Θεσσαλονίκης στα 1963. Σε λίγα λεπτά, το βρέφος που κρατά στην αγκαλιά της βυθίζεται στη θάλασσα. Σε δύο μέρες, το πρωτοσέλιδο οργιάζουν. Ο κόσμος τη γιοχαρεί στην αναπαράσταση. Η σκύλα, η φόνισσα, η παιδοκτόνος.

Γύρω της, στροβιλίζεται το σκοτεινό σύμπαν εκείνης της εποχής. Ενα βρεφοκομείο, ο Άγιος Στυλιανός, που το ίδιο πρωί δεν δέχτηκε το βρέφος. Το ίδιο ίδρυμα διοχετεύει παρανόμως βρέφη που αγοράζονται στην Αμερική. Πολιτικά σκάνδαλα και μεσείτες βρεφών. Αλισβερί-

σια δημοσιογράφων και αστυνομίας, για να κουκουλωθεί το βρόμικο κύκλωμα. Πολιτικός που κάνει κομπίνες με τα οικόπεδα και τα βρέφη που πουλά ο κουμπάρος του. Νεογνά-μούμιες στις σοφίτες των παλιών σπιτιών

της Αθήνας.

Το σχόλιο: Ανακάλυψα την είδηση σε μια παλιά εφημερίδα πριν από 15 χρόνια. Το έκανα ποίημα και ήρθε η ώρα να το αφηγηθώ σε πεζό γιατί αυτή η ιστορία με στοιχίωσε. Μία μάνα έρχεται με το τρένο από τη Γερμανία και πετά το βρέφος της στον Θερμαϊκό.

Γιατί εκεί; Δεν έχει θάλασσες, λίμνες και ποτάμια η Γερμανία; Ποιο βρόμικο παρασκήνιο την οδήγησε σε αυτήν την αποτρόπαιη πράξη, που συγκλόνισε την τοπική κοινωνία; Την απάντησή θα τη δώσει ο κάθε αναγνώστης.

Επίμονη αναφορά σε ένα αντικείμενο

ΑΛΙΚΗ ΣΤΕΛΛΑΤΟΥ

Εσωτερική πολυθρόνα
Νουβέλα
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΙΧΛΗ

Αρχικά αυτό το δεύτερο βιβλίο φαινόταν να είναι η συνέχεια του πρώτου, ωστόσο η Σοφία, η ηρωίδα, δεν συμφωνούσε απολύτως. Διατήρησε βέβαια κάποια στοιχεία από την προκάτοχό της: την επίμονη αναφορά σε ένα αντικείμενο, μέσω του οποίου εαυτοποιεί τον εαυτό της, όπως και τη διάλυση μιας πορείας – όχι οδηγώντας αυτή τη φορά, αλλά άλλοτε στοχεύοντας με το τόξο της και άλλοτε περπατώντας και φωτογραφίζοντας. Ομως η Σοφία, σε αντίθεση με τη Μαρία/Μάρθα της *Γάτας στον κήπο*, δεν αρνείται τις απώλειες, δεν κλείνει τα μάτια στο τραύμα. Κινείται βαθιά μέσα στο πένθος, καθώς συνειδητοποιεί ότι δεν θα μπορέσει να προχωρήσει, εάν δεν κάνει μια παύση στον χώρο και στον χρόνο, εάν δεν υιοθετήσει μια εσωτερική σιωπή, ώστε να αναμετρηθεί με το παρελθόν και τον πόνο αλλά και τον κρίσιμο Άλλο, που είναι πάντα και πρώτα από όλους ο εαυτός.

Μέσα από την αφήγηση, λοιπόν, μιας σημαντικής για τη Σοφία γυναίκας, επιχειρήσα να αποτυπώσω την ιστορία κάθε ανθρώπου που κάποια στιγμή στη ζωή του καλείται να αποφασίσει πού θέλει να βρίσκεται και τι θα συμπεριλαμβάνουν οι αποσκευές του, έχοντας σημείο αναφοράς και γνώμονα το δυνατό, απαρσάλευτο κέντρο του. Διότι νομίζω πως η μεταμόρφωση αφορά –ή θα έπρεπε να αφορά– όλους μας.

Το ρήγμα του εαυτού και του κόσμου

ΕΛΕΝΗ ΣΤΕΛΛΑΤΟΥ

Καιρός των κρυστάλλων
Μυθιστόρημα
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΟΛΙΣ

Ο ντρογκερίστ Εμανουέλ Περόν μάς αφηγείται μια παράδοξη ιστορία. Στην πόλη του, ένα παλιό ορμητήριο πειρατών, τα σώματα των κατοίκων αρχίζουν να αλλάζουν, γίνονται πορσελάνινα και ύστερα από λίγες μέρες, αν τους ασκηθεί εξωτερική πίεση, θρυμματίζονται.

Ο Περόν θα χρειαστεί να βγει από την απομόνωση της ντρογκερίας του και να αναλάβει δράση, παρ' όλο που νιώθει πως δεν έχει την ικανότητα ή τη διάθεση για κάτι τέτοιο. Καθώς η αφήγηση προχωράει σε χρόνο ενστώτα, αποκαλύπτονται μυστικά και όλα έχουν δύο όψεις, οτιδήποτε διασώζει μπορεί την ίδια στιγμή να υπονομεύει, οι φίλοι γίνονται εχθροί –ή και το αντίστροφο– και η παρανόηση γλιστράει στον παραλογισμό. Ακόμη και η τρυφερότητα είναι δίκωπο μαχαίρι.

Η πραγματικότητα μοιάζει να κατακρημνίζεται και το ρήγμα, το βασικό θέμα του βιβλίου, απλώνεται προς όλες τις κατευθύνσεις, υπάρχει ρήξη ως προς τη φύση, ως προς τον Άλλον, ως προς τον εαυτό –το ίδιο το σώμα, προδίδει. Και στον πυρήνα του έργου, ένα θεμελιακό ερώτημα: *μου αξίζει να με αγαπούν;*

Η μοναδική συγγραφική πρόθεση σε αυτό το βιβλίο ήταν να αφεθεί ελεύθερη η πλούσια φωνή του ήρωα ώστε να αναπλάσει με καθαρότητα τον λίγο σκοτεινό αλγόριθμο του κόσμου.

Συνύπαρξη βιώματος, μνήμης, συνειρμού

ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΣΑΚΝΙΑΔΙΣ

Ουμπίκικους
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΙΧΛΗ

Τα σύντομα πεζά κείμενα του *Ουμπίκικους* εκκινούν από σκηνές που ανασύρει η μνήμη και αποτυπώνουν στιγμές, περισσότερο ή λιγότερο «αποφασιστικές», για να θυμηθούμε τον Henri Cartier-Bresson και τη φωτογραφία δρόμου. Το ποια στιγμή είναι «αποφασιστική» αποτελεί κατεχόμενη ζήτημα οπτικής γωνίας: στο *Ουμπίκικους* προβάλλεται συχνά σε πρώτο πλάνο το παράδοξο, το απροσδόκητο ή η κωμική διάσταση των γεγονότων, η οποία, ούτως ή άλλως, σπανίως στερείται τραγικότητας.

Συμβάντα και επεισόδια –μικρές φέτες πραγματικότητας, ενσωματώνουν αναμνήσεις, σκέψεις και συνειρμούς, που ενίοτε παραπέμπουν σε εικόνες, στίχους, βιβλία, μουσικές, και έτσι συνομιλούν με στοιχεία της παράλληλης πραγματικότητας που με έχει εν πολλοίς διαμορφώσει και με την οποία συνομιλώ καθημερινά, συνειδητά ή ασυνειδητά. Η συνύπαρξη του βιώματος, της μνήμης και του συνειρμού προκαλεί αναταράξεις στις έννοιες του χώρου και του χρόνου που, όπως βεβαιώνει ο Αλμπερτ Αϊνστάιν, «δεν είναι παρά είναι τρόπος να σκεφτόμαστε, όχι συνθήκες στις οποίες ζούμε». Χάρη ακριβώς στα σφάλματα των διαστάσεων, μια γειτονιά του Λονδίνου μεταμορφώνεται για λίγα λεπτά σε μικρή Σοβιετία, η τελευταία Οικουμενική Σύνοδος του έτους 787 μου εξασφαλίζει βίζα για τις ΗΠΑ και σε μια παιδική χαρά συνειδητοποιώ ότι δεν μπορώ να είμαι ubiquitous, ούτε καν ουμπίκικους.

Η δύναμη του Ιωσήφ

ΦΩΤΕΙΝΗ ΤΣΑΛΙΚΟΓΛΟΥ

Ο Ιωσήφ ήρθε μετά
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

Ο Ιωσήφ με παροτρύνει, ως αναγνώστριά πλέον, να συλλογιστώ όχι ποια είμαι, αλλά ποια μπορώ να γίνω. Με σπρώχνει σε παράδοξες υπερβάσεις εαυτού. Με ξεβολεύει. Αυτό το ξεβόλεμα, ίσως, επιθυμία και για τους αναγνώστες μου. Νιώθω ότι κάθε μέρα και περισσότερο κινδυνεύουμε από μια λήθη εαυτού. Από τη μια στιγμή στην άλλη να γίνουμε ένα κακέκτυπο. Ενας «as if» ψευδής εαυτός. Να μεταμορφωθούμε σε ένα ψεύτικο ολόγραμμα. Μέσα από τους αντιπερισπασμούς που μας προσφέρει ο μετά κόσμος μας, τρέμω στη ιδέα της ακύρωσης μιας υπο-

κειμενικότητας η οποία πασχίζει όσο και όπως μπορεί να ψιθυρίσει «εγώ είμαι». Μέσα από τον λυγμό, μέσα από τη βία που μπορείς να ασκήσεις ή να δεχτείς, μέσα από τον τρόπο μιας ολοσχερούς καταστροφής του πλανήτη Γη, φοβάμαι μην αφανιστεί αυτό το ολοένα και πιο αβέβαιο «εγώ είμαι» «υπάρχω».

Ο Ιωσήφ, μέσα από το αποτρόπαιο της ύπαρξης του, μέσα από τα κρυμμένα αποθέματα μιας ανοίκειας τρυφερότητας που κουβαλά μέσα του, με παροτρύνει σε μια τρελή φαντασίωση: Η γραφή που πραγματεύεται το υπέρτατο κακό, θα ανοίξει ένα λαγούμι, ένα βαθύ, βαθύτατο λαγούμι, ικανό κάποια στιγμή να φτιάξει ένα «ρήγμα –σκαλωσιά» στον ουρανό.

Και κάπου εκεί εμείς, συγγραφείς και αναγνώστες, θα συναντηθούμε με αυτήν την άλλη σκοτεινή πλευρά του κακού που τη φωτίζει ένα αμυδρό διαταρακτικό φως. Ενα σκοτεινό φως που προσπαθεί να αφηγηθεί όλα όσα δεν μπορέσαμε να γίνουμε. Όλα όσα δεν μπόρεσε ο κόσμος μας να γίνει. Ποιος μπορεί να εμποδίσει τη λογοτεχνική γραφή να ονειρεύεται ότι πίσω από το κυρίαρχο κακό παραμονεύει ένας άλλος, αποτρόπαια τρυφερός, τρόπος ύπαρξης; *Ο Ιωσήφ ήρθε μετά* βασίζεται σε μια πραγματική ιστορία. Υπήρξε. Δεν είναι πλάσμα της φαντασίας μου. Εγινε πλάσμα της γραφής μου που δεν με αφήνει να τον αφήσω.

ΠΡΩΤΟΕΜΦΑΝΙΖΟΜΕΝΟΙ

Ρεπεράζ χώρων, μνήμης, ψυχών

ΜΑΡΙΝΑ ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

Ρεπεράζ

Μυθιστόρημα
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ

Το *Ρεπεράζ* είναι ένα βιβλίο για το πώς η ζωή μπαίνει μέσα στην τέχνη και η τέχνη μπαίνει μέσα στη ζωή. Είναι ένα βιβλίο για έξι πρόσωπα που γνωρίζονται κατά τη διάρκεια της προετοιμασίας και των γυρισμάτων ενός ντοκιμαντέρ – αλλά και για πολλά άλλα πρόσωπα γύρω τους. Είναι ένα βιβλίο για ανθρώπους που ήρθαν να ζήσουν στο Βερολίνο και για ανθρώπους που ζουν στο Βερολίνο από τότε που αυτή η πόλη ήταν δύο πόλεις. Για ανθρώπους που αναρωτιούνται πού πρέπει να ζήσουν. Για πρό-

σφυγες, μετανάστες και εσωτερικούς μετανάστες. Για ανθρώπους που έρχονται, φεύγουν, θέλουν κάτι και μετά θέλουν κάτι άλλο, ερωτεύονται, απελπίζονται, παθαίνουν εμμονή, ξαναρχίζουν απ' την αρχή. Είναι ένα βιβλίο για το πώς οι ζωές μας είναι μπλεγμένες με την πολιτική επικαιρότητα και για το πώς δεν ξεμπερδεύουμε ποτέ με την ιστορία. Είναι ένα βιβλίο για μια συγκεκριμένη χρονιά, το 2015, που φαίνεται να απηχεί όμως όσα προηγούνται και να προοικονομεί όσα έπονται. Στην κινηματογραφική γλώσσα, ρεπεράζ είναι η αναζήτηση των κατάλληλων χώρων για τα γυρίσματα μιας ταινίας. Το *Ρεπεράζ* είναι το πρώτο μου βιβλίο.

Τα τυφλά σημεία της συναίνεσης

ΕΥΑΡΕΣΤΟΣ ΠΙΜΠΛΗΣ

Πέρα από τη συναίνεση

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΟΛΙΣ

Πρόκειται για το πρώτο μου μυθιστόρημα, γραμμένο στα ελληνικά και στα γαλλικά. Διαδραματίζεται σε μία πολωμένη Γαλλία, το 2032, δεκαπέντε χρόνια μετά το #MeToo. Ενώ η συναίνεση έχει καθιερωθεί ως κανόνας κάθε σχέσης και είναι πια σαφές πως ένα όχι σημαίνει όχι, η οριοθέτηση αυτή δεν αρκεί για να εξηγήσει την επιμονή σχέσεων εξουσίας που βασίζονται στο φύλο ή τον σεξουαλικό προσανατολισμό. Στο επίκεντρο βρίσκεται η σχέση του Ενζό και του Εμίλ, δύο ανδρών που όλα πάνω τους φαίνονται να διαφέρουν. Ο ένας υπερασπίζεται μια συντηρητική ανδροπρέπεια, ο άλλος μια queer ταυτότητα. Οι επιθυμίες τους όμως συγκλίνουν.

Και οι δύο επιθυμούν τη βία. Ο ένας να την ασκήσει, ο άλλος να την υποστεί. Ωσπου μια μέρα, η σχέση τους γίνεται αντικείμενο δημόσιας συζήτησης και πυροδοτείται ένα νέο κοινωνικό κίνημα. Το μυθιστόρημά μου εξερευνά τα τυφλά σημεία της συναίνεσης και θέτει το ερώτημα του τι σημαίνει να είναι κάποιος άντρας σήμερα. Η δομή του είναι υβριδική, καθώς ανάμεσα στις δύο εκ διαμέτρου αντίθετες αφηγήσεις των πρωταγωνιστών, παρεμβάλλεται η δημόσια συζήτηση και αντιπαράθεση, μέσω αναρτήσεων και άρθρων. Θέλησα να προτείνω μια λογοτεχνία που επεξεργάζεται σύγχρονα θέματα με τρόπο που ενδεχομένως κλονίζει κάποιες από τις βεβαιότητές μας.

Εκεί όπου το προσωπικό γίνεται οικουμενικό

ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΤΣΙΛΗ

Η κουκουβάγια

Διηγήματα
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΣΤΙΑ

Η *Κουκουβάγια* είναι μια συλλογή επτά διηγημάτων που φωτίζουν με ευαισθησία διαφορετικές πτυχές της ζωής, με φόντο σημαδιακές στιγμές, μέσα από το πρίσμα μιας σταδιακής εσωτερικής ενηλικίωσης. Οι ιστορίες κινούνται ανάμεσα στο πραγματικό και το φανταστικό, ανιχνεύοντας τις σκιές που αφήνει η παιδική ηλικία μέσα μας και την αθόρυβη πάλη της ψυχής για νόημα και επαυσάνδωση με το χαμένο της κέντρο. Η γραφή διακατέχεται από ρεαλισμό, απλότητα και μια ρέουσα ποιητικότητα. Η διήγηση μετουσιώνεται σε

βιοματική εμπειρία, μέσω της οποίας ο αναγνώστης καλείται να αναγνωρίσει κομμάτια του εαυτού του. Η γλώσσα επιμένει στη λεπτομέρεια και την εμπάθουση, ενώ η αφήγηση κινείται ανάμεσα στη διεισδυτική παρατήρηση και την εξομολόγηση. Κάθε διήγημα λειτουργεί ως αυτόνομη ιστορία, αλλά και ως κομμάτι ενός ενιαίου συνόλου, όπου, σταδιακά, ξεδιπλώνεται η βαθύτερη αλήθεια μιας ολόκληρης ζωής. Πρόκειται για ένα βιβλίο που επιχειρεί να συναντήσει τον αναγνώστη εκεί όπου το προσωπικό γίνεται οικουμενικό, στην ανάγκη για κατανόηση, αποδοχή και μεταμόρφωση.

Μωσαϊκό αναμνήσεων, συσχετισμών, εικόνων

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΧΑΪΗΝΗ

Μισές αλήθειες

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΟΤΑΜΟΣ

«Έπρεπε να φτάσω τα 14 για να καταλάβω ότι το πορτοκάλι ήταν πιο ζουμερό, πιο γλυκό όταν το έκοβες κατάσαρκα με οδοντωτό μαχαίρι. Μέχρι τότε το χώριζα ευλαβικά. Ετρωγα τελευταία τα παιδάκια του. Πρώτα τη μάνα». Ολιγοσέλιδα διηγήματα που ανήκουν στην κατηγορία «Ιστορίες της παλάμης», είδος που εισήγαγε ο Γασσουνάρι Καβαμπάτα. Κείμενα, άλλοτε με αρχή, μέση και τέλος, άλλοτε μια απλή σκέψη που φαίνεται μισοτελειωμένη, μετέωρη. Ιστορίες από τη ζωή με απρόσμενο τέλος ή αναπάντεχη αρχή. Ο μπαμπάς, η γιαγιά, η μαμά και οι διακοπές στο νησί, το κορίτσι που έκοβε τα πορτοκάλια κατάσαρκα και το άλλο που βρέθηκε κατά λάθος (:) στον πάτο της πισίνας λίγο πριν εξαφανιστεί. Ψιθυροί και οικογενειακά

μυστικά. Ενα μωσαϊκό αναμνήσεων, συσχετισμών και εικόνων. Τριάντα κείμενα – κάποια σε ροή συνειδησης, άλλα σε μορφή διαλόγου, διάσπαρτα δίστιχα ή μοναχικές φράσεις σαν ανάσες. Γλώσσα λιτή, ακρίβεια, πυκνό ύφος, γκριζοχιούμορ. Ποια είναι η αλήθεια και ποιο το ψέμα; Έχει άραγε τόση σημασία;

Σ' έναν κόσμο ξένο που διαστέλλεται απειλητικά

ΓΙΩΡΓΟΣ ΨΩΜΙΑΔΗΣ

Η φωλιά

Διηγήματα
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΙΧΛΗ

Η πρώτη συλλογή διηγημάτων μου περιλαμβάνει έξι διηγήματα στα οποία οι ήρωες ακροβατούν εγκλωβισμένοι σε μια προσωπική ή συλλογική δυστοπία. Πρόσωπα μοναχικά και άλλοτε ανίκανα να αποτινάξουν τα βάρη του παρελθόντος τους, κινούνται με άξονα μια μικρή ελπίδα. Οι συνθήκες διαβίωσης στις μητροπόλεις, η εργασιακή δυσφορία, η αποξένωση που προκαλεί η κυριαρχία της τεχνολογίας γίνονται ο καμβάς πάνω στον οποίο μπλέκεται το ρεαλιστικό με το φανταστικό στοιχείο. Οικονομικές και οικογενειακές σχέσεις φωτίζονται μέσα από ιστορίες που ξετυλίγονται με απλό λόγο και λιτό ύφος. Οι ήρωες συχνά μοιάζουν με απλούς παρατηρητές που ακολουθούν τα πάθη τους αναζητώντας απαντήσεις μέσα σε έναν κόσμο που έχει εκτροχιαστεί. Η πρώτη μου απόπειρα στη λογοτεχνία είναι ένα βιβλίο για εκείνους που ψάχνουν κάπου να ακουμπήσουν σε έναν κόσμο ξένο που διαστέλλεται απειλητικά, διευρύνοντας συνεχώς το κενό ανάμεσά μας.

ΧΑΡΗΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ